

Divina Vindecare

NR. III

MARTIE 2019

HRISTOS ESTE DUMNEZEU

Ardeiaș Vlad, ianuarie 2019

Una dintre doctrinele păgâne importante în Creștinism cu efecte nocive imposibil de calculat, este doctrina păgână a trinității. De la ființarea acestei publicații în urmă cu nouă ani, am publicat diverse articole prin care am indicat atât confuzia generală provocată de această doctrină în mințile oamenilor cât și adevărul prezentat de Scriptură despre Suveranul Universului și singurul Său Fiu născut, Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Unele dintre cele mai vechi biserici care susțin doctrina trinității, Biserica Catolică și cea Ortodoxă, au învățat din experiență că orice încercare de justificare a acestei doctrine, fie folosind Scriptura, logica sau matematica, sfârșește în ridicol. Acesta este probabil motivul pentru care teologii catolici și ortodocși nu se avântă de obicei în explicații atunci când vine vorba despre acest subiect, ci preferă să lipească peste întregul subiect eticheta „Taină dumnezeiască”, evitând astfel orice discuție.

Alte biserici mai tinere, probabil din dorința de a se afirma sau din lipsă de experiență, s-au avântat să facă afirmații care mai de care mai uimitoare în efortul de a justifica doctrina trinității, motiv pentru care au căzut inevitabil în ridicol.

Unul dintre subiectele pe larg dezbătute în cadrul acestei discuții, este cel al divinității lui Hristos. Este Hristos Dumnezeu? Dacă nu, atunci este creat și deci o creatură? Dacă da, atunci câți dumnezei există? Dacă negăm afirmația trinității că atât Tatăl cât și Fiul sunt un Dumnezeu, rămânem atunci cu doi dumnezei?

Întrebările sunt pertinente iar Scriptura ne încurajează să studiem subiectul:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

Și pentru că noi credem că dorința lui Dumnezeu este de a ne descoperi adevărul despre Persoana Sa, nu ne temem să-I adresăm aceste întrebări prin intermediul Scripturii, așteptându-ne să primim Adevărul.

Câți dumnezei există?

Probabil că aceasta este întrebarea la care avem același răspuns ca cei care susțin doctrina trinității: există un singur Dumnezeu. Această realitate a constituit fundamentul credinței iudaice încă de la începutul acesteia și a fost afirmat și de Mântuitorul Însuși:

„Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn.” (Marcu 12:29).

Iar dacă afirmațiile matematicii sunt într-adevăr universale, când vom adresa următoarea întrebare care vine natural după aceasta, nu ne vom aștepta decât la un singur răspuns: Cine este Acest unic Dumnezeu?”

Într-un mod misterios, la momentul acesta al studiului prietenii trinitarieni afirmă că Acel Un Dumnezeu este trei, această afirmație sfidând nu numai înțelesul numeralului „unu”, dar și afirmațiile clare ale Scripturii.

Cine este Dumnezeu?

Pentru a primi răspunsuri la astfel de întrebări avem nevoie de afirmații care au valoare de definiție. Desigur, există multe pasaje în Scriptură care afirmă

Cuprins:

Sfârșitul legii	Pag. 5
21 lucruri în premieră	Pag. 10
Ce este dragostea?	Pag. 11
Invitație	Pag. 12

faptul că Dumnezeu este unul singur, însă atunci când dorim să știm Cine este El, pasajele tangențiale la subiect nu ne pot oferi răspunsurile ultime, cele care nu lasă loc de interpretare. Acesta este motivul pentru care și la această întrebare un pasaj cu valoare de definiție nu numai că ar lămuri orice învățăcel, dar ar pune capăt oricărei discuții în acest sens.

Mai mult decât atât, răspunsul primit printr-un astfel de pasaj ar constitui standardul de interpretare al oricăror altor pasaje tangențiale la subiect. Cu alte cuvinte, dacă descoperim un verset care să ne spună exact Cine este Unicul Dumnezeu, oriunde am mai găsi referiri la El, am ști exact la Cine să ne gândim.

Cel care ne oferă un astfel de pasaj cu valoare de definiție, este apostolul Pavel. După ce afirmă în repetate rânduri că „nu este decât un singur Dumnezeu” (1 Corinteni 8:4) și că „Dumnezeu este unul singur” (Romani 3:30), El ne spune exact și Cine este Acesta:

„pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl” (1 Corinteni 8:6).

Într-adevăr, în mod profetic și pe bună dreptate, și Fiul lui Dumnezeu a fost numit „Părintele veșnic” (Isaia 9:6 KJV). Și pentru a nu crede că „Tatăl” la care se referă apostolul Pavel în pasajul de mai sus se referă (și) la Mântuitorul, iată ce afirmă întregul pasaj:

„pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6).

Este interesant de observat în primul rând că acest pasaj constituie o declarație de credință pe care apostolul Pavel o face în numele tuturor Creștinilor: „pentru noi”, spune el, iar cuvintele Sale transcend timpul. Într-adevăr, Creștinii au un singur Dumnezeu care este Tatăl și un singur Domn care este Isus Hristos. Orice afirmație care încearcă să modifice prin interpretare și sau adăugare acest adevăr constituie un atac la fundamentul Credinței Creștine. Orice la pasaj din Scriptură care face referire la Persoana lui Dumnezeu și a Mântuitorului, trebuie să fie interpretate în contextul și prin prisma acestui pasaj.

Dar și Isus este Dumnezeu!

Într-adevăr! Scriptura afirmă în mai multe rânduri că Mântuitorul Isus Hristos este Dumnezeu. Probabil că unele dintre cele mai cunoscute pasaje sunt următoarele:

„La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu.” (Ioan 1:1)

„Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi.” (Evrei 1:8, 9).

Prietenii trinitarieni indică pasaje ca acestea pentru a-și susține teoria potrivit căreia în persoana unică a lui Dumnezeu sunt mai multe persoane, printre care se numără și Fiul lui Dumnezeu. Trecând peste contradicția de termeni, trebuie să observăm că această explicație contrazice afirmația fundamentală a Credinței Creștine pe care am citat-o mai sus, motiv pentru care explicația nu este validă.

„Atunci,” spun prietenii noștri trinitarieni, „voi susțineți existența a doi dumnezei.” Într-adevăr, și această explicație ar fi invalidată de același pasaj semnat de apostolul Pavel, motiv pentru care noi nu am susținut și nici nu susținem existența a doi dumnezei.

Trebuie așadar să existe un alt aspect al Realității persoanei lui Dumnezeu așa S-a descoperit pe Sine în Scripturi, aspect care, odată descoperit, înțeles și asumat, va face ca imaginea despre Dumnezeu să fie coerentă și conformă tuturor afirmațiilor Scripturii.

Ce este „Dumnezeu”?

Scriitorul George Orwell a impus posterității expresiile „Războiul este pace. Libertatea este sclavie. Ignoranța este putere.” în celebrul roman „1984”. Una din ideile aflate în spatele acestor afirmații este aceea de a convinge că o cale va conduce într-o altă direcție decât cea evidentă, iar lucrul acesta se face printre altele și prin confuzia de termeni. Confuzia este mijlocul sigur de a produce dezbinare, despărțire și abandon. Nu ne este greu de imaginat cum, la un moment dat, unii din muncitorii ce asudau la construirea turnului menit să ajungă până la cer spuneau „cărămidă” și primeau mortar. Deseori cauza multor neînțelegeri stă nu în rele intenții sau lipsă de efort, ci mai mult mai profund, în neînțelegerea unor termeni fundamentali.

Ce înseamnă cuvântul „Dumnezeu”? Termenul provine din latinescul „Domine Deus” fiind asimilat după forma lui populară „Domne Deus”, „veche invocatie păgână adoptată și de creștini pentru unicul lor Dumnezeu”. (Istoria Bisericii Ortodoxe, pr. prof. dr. Mircea Păcurariu, pag. 73). În general, cuvântul „Dumnezeu” este înțeles de Creștini ca fiind Numele Suveranului Universului. Cuvântul „Dumnezeu” este folosit de Creștini atunci când se gândesc la Creator atât în rugăciuni cât și în conversațiile ordinare. De aici și confuzia despre care aminteam mai sus: dacă „Dumnezeu” este Numele Suveranului Universului iar Scriptura Îl numește și pe Isus „Dumnezeu”, nu există doi dumnezei?

Dar este „Dumnezeu” Numele Creatorului? Este substantivul „Dumnezeu” unul propriu sau unul comun?

Numele

Atunci când Moise L-a întrebat pe Dumnezeu „Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: ‘Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi’ și mă vor întreba: ‘Care este Numele Lui?’, ce le voi răspunde?” (Exodul 3:13), Dumnezeu i-a răspuns:

„Eu sunt Cel ce sunt.’ Și a adăugat: ‚Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: ‘Cel ce Se numește «Eu sunt» m-a trimis la voi.’” (Exodul 3:14).

Prezentul continuu al verbului „a fi” folosit aici indică spre natura desăvârșită și deci neschimbătoare a lui Dumnezeu, rostită aici în mod deosebit pentru a-i încuraja pe evrei să se încreadă în Cel ce li s-a descoperit lui Avraam, Isaac și Iacov. Însă de la chiar începutul Scripturii, Dumnezeu ni S-a prezentat pe Nume:

„În ziua când a făcut Domnul Dumnezeu un pământ și ceruri ...” (Geneza 2:5).

Aici Numele Celui ce a făcut cerurile și pământul este Iehova (ebraicul „יהוה”) tradus prin „Cel existent prin Sine” sau „Cel etern.”

În ceea ce-L privește pe Fiul lui Dumnezeu, este clar pentru oricine că Numele Lui este Isus.

În Noul Testament, pentru termenul „Dumnezeu” este folosit substantivul „theos” (grecescul „θεός”) care înseamnă „divin, Dumnezeu, zeu, domn”.

Iată așadar de ce folosirea substantivului „Dumnezeu” pentru a-L indica pe Suveranul Universului produce confuzie. Desigur, nu încerc să fiu dogmatic și să spun că ar trebui să ne adresăm Lui numai cu Numele „Iehova”; nicidecum! Și asta pentru că relația în care suntem acum prin Fiul Său este aceea de copii ai Săi, motiv pentru care „Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: ‚Ava!’, adică ‚Tată!’” (Galateni 4:6).

Însă în contextul studiului despre identitatea lui Dumnezeu, înțelegerea faptului că substantivul „Dumnezeu” nu este unul propriu ci comun, joacă un rol decisiv. Iar dacă Numele lui Dumnezeu este „Iehova”, către ce indică substantivul comun „Dumnezeu”?

Așa cum am observat mai sus, substantivul „theos” înseamnă în primul rând „divin”. Acest cuvânt indică în primul rând către natura Suveranului Universului mai degrabă decât către Numele Său. Desigur, în Noul Testament acest termen este folosit și pentru a indica Persoana Creatorului, însă înțelegerea faptului că el definește în primul rând natura Acestuia este vitală pentru lămurirea naturii și statutului Mântuitorului.

De asemenea, faimosul pasaj din Deuteronomul 6:4 la care se gândește orice credincios atunci când vine vorba despre singularitatea Creatorului, sună astfel:

„Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn.”

שמע ישראל יהוה אחד יהוה אחד

La o privire mai atentă în originalul ebraic, descoperim că pasajul afirmă că „Iehova, Elohimul nostru, este Un Iehova.”

Iată așadar că ceea ce accentuează „Shema Israel”, pasajul citat și de Mântuitorul, este singularitatea lui Iehova, a Celui Numit astfel, a Persoanei Sale.

Isus este Dumnezeu

Având toate aceste aspecte lămurite, să revenim la unul dintre pasajele problematice citate mai sus:

„Fiului I-a zis: ‚Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi.’” (Evrei 1:8, 9).

În contextul explicațiilor oferite mai sus, cuvântul cheie al acestui pasaj este chiar primul: „Fiului”. Așadar, Fiul lui Iehova a fost adresat de către Iehova Însuși cu apelativul „Dumnezeule”, substantiv care indică natura Suveranului Universului. Și oare nu este absolut normal?

Copilul care mi s-a născut, singurul meu fiu născut, este om. „Evident,” veți spune; „Ce este atât de interesant în aceasta?”. Ei bine, dacă Isus este Singurul Fiu născut al lui Iehova, nu este normal ca El să dețină aceeași natură ca a Acestuia? Este fiul meu mai puțin om decât mine numai pentru că este mai mic decât mine sau pentru că are o altă experiență decât am eu? Nicidecum. Natura nu este influențată decât de un singur eveniment: nașterea.

Așadar, Isus este Dumnezeu, dar nu este Suveranul Universului, Iehova Însuși. Fariseii au înțeles foarte bine acest lucru când L-au acuzat astfel pe Mântuitorul:

„Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă și pentru că Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu.” (Ioan 10:33).

A fost Mântuitorul acuzat că a pretins a fi Iehova? Nicidecum! Iată răspunsul Său:

„cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu!”” (Ioan 10:36).

Observați acum identitatea pretinsă de Mântuitorul alături de acuzația adusă Lui: Fiul lui Dumnezeu este Dumnezeu. Fariseii au înțeles că prin pretenția de a fi singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, Mântuitorul a pretins natura divină și, deci, închinarea. Cu siguranță că dacă Acesta ar fi pretins că este Iehova Însuși, aceasta ar fi constituit acuzația numărul unul care i-ar fi fost adresată de către farisei și cărturari.

Concluzie

Atunci când i s-a descoperit lui Moise, Dumnezeu i-a spus:

„Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov ca Dumnezeu cel Atotputernic, dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca ‘Domnul’.” (Exodul 6:3).

Numele sub care i se descoperă aici lui Moise, este „Iehova” (יהוה). Ulterior, după eliberarea din Egipt și trecerea Mării Roșii, evreii cântă cântarea de laudă în care, printre altele, afirmă despre Eliberatorul și Conducătorul lor:

„Numele Lui este Domnul.” (Exodul 15:3), același „Iehova” (יהוה).

Trebuie să subliniez încă o dată că nu încerc să afirm că TREBUIE să ne adresăm Creatorului cu acest apelativ și asta pentru că relația noastră cu El nu este una de stăpân rob, ci mai degrabă de Tată copil. Desigur, pentru niciun părinte nu este relevantă acuratețea cu care copilul îi pronunță numele. Dincolo de asta, noi nu avem nicio sursă din care să putem afla cum au pronunțat evreii Acest Nume în urmă cu mii de ani. Mai mult decât atât, niciun copil care are o relație sănătoasă cu părintele lui, nu i se va adresa pe nume, ci mai degrabă folosind apelative unice, dezvoltate de-a lungul timpului în relația lor de dragoste.

Însă este important să înțelegem că Numele Suveranului este „Iehova” (יהוה) datorită confuziei create de modul abuziv în care a fost folosit substantivul „Dumnezeu” în unele traduceri, inclusiv în traducerea Cornilescu care este cea mai folosită în limba română. Așadar, substantivul „Dumnezeu” indică de cele mai multe ori natura Suveranului, inclusiv atunci când este folosit pentru a-L indica pe Mântuitorul în virtutea faptului că a moștenit natura Acestuia prin nașterea din El.

Asta nu înseamnă că Fiul este Suveranul Universului căci nu pot exista doi suverani. Despre Mântuitorul Isus, Scriptura afirmă că *„Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce L-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” (1 Corinteni 15:28),* reafirmând astfel Suveranitatea lui Iehova.

Există așadar un Singur Iehova, un singur Suveran, dar două Persoane care au natura divină și anume Suveranul Universului și Singurul Lui Fiu născut, Mântuitorul Isus Hristos.

„Cine s-a suit la ceruri și cine s-a coborât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el și cum îl cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?” (Proverbele 30:4).

SFÂRȘITUL LEGII

David Clayton, Februarie 2019

Unii dintre noi ar putea fi alarmați de titlul acestui articol, însă expresia reprezintă o afirmație biblică perfect legitimă luată din scrierile apostolului Pavel:

„Căci Hristos este sfârșitul Legii pentru neprihănirea fiecăruia care crede.” (Romani 10:4 - KJV).

Care sunt implicațiile acestui cuvânt „sfârșit” așa cum îl folosește Pavel în această afirmație? Există câteva posibile sensuri și, bineînțeles, Creștinii îl interpretează în diferite feluri în funcție de care denominațiune aparțin. De obicei cuvântul înseamnă concluzia, terminarea, abolirea, punctul în care ceva încetează să mai existe. Dar poate înseamna și scopul, ținta sau obiectivul. Mulți Creștini înțeleg că Pavel afirmă că legea (adică cele 10 porunci) a fost abolită. Însă Creștinii care păzesc sabbatul interpretează această exprimare ca însemnând că scopul sau obiectivul legii a fost Hristos. Cu alte cuvinte, legea a intenționat să ne aducă la Hristos, însă acum că am ajuns la Acesta nu înseamnă că legea a fost abolită, căci ea este și acum relevantă ca întotdeauna.

Deseori, atunci când avem de-a face cu două puncte de vedere opuse asupra unui subiect, niciunul dintre ele nu deține adevărul complet. De multe ori există dezechilibru de ambele părți, în timp ce adevărul este undeva la mijloc. Iar eu cred că acesta este cazul și în ceea ce privește această discuție. Contextul este cel mai important. În cea mai mare parte a vieții mele nu am fost de acord cu cei care sugerează că legea a fost abolită însă, pe măsură ce am crescut în înțelegerea Evangheliei și a planului de mântuire, pot vedea acum că în context, „sfârșit” înseamnă într-adevăr „abolit”.

Observați că pasajul afirmă că Hristos este sfârșitul legii în mod specific în legătură cu neprihănirea. „Căci Hristos este sfârșitul Legii pentru neprihănire”. Aș vrea să adresez întrebarea: este legea abolită în ceea ce privește modul în care primim neprihănirea? Răspunsul este un categoric DA! Legea a fost abolită ca mijloc de a obține neprihănirea! Ea nu are niciun rol de jucat în experiența neprihănirii motiv pentru care, în contextul afirmației lui Pavel, este perfect să afirmăm că legea a fost abolită. Desigur, asta nu înseamnă că legea nu mai are semnificație sau că afirmă falsuri.

Hristos este sfârșitul legii în legătură cu neprihănirea, asta este ceea ce avem nevoie să înțelegem. Însă, pentru a prinde întreaga idee a ceea ce spune Pavel, trebuie să ne întoarcem la începutul istoriei acestei lumi pentru a înțelege câteva chestiuni fundamentale.

● legătură ruptă

Atunci când Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva și i-a așezat în Eden, chiar de la bun început le-a dat o lege: le-a interzis să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului. De ce le-a dat Dumnezeu această lege? Care a fost scopul? De la început scopul lui Dumnezeu a fost greșit înțeles iar acest lucru a condus omenirea pe o cale care ne-a afectat până astăzi capacitatea de înțelegere a adevărilor spirituale.

Înțelegerea populară a fost că ideea din spatele legii a fost moralitatea. Dumnezeu a dorit să-l rețină pe om de la a fura, a dorit să-l testeze pe acesta dacă va trăi potrivit înaltelor principii morale. Însă această perspectivă este greșită; Dumnezeu nu a testat capacitatea sau dorința omului de a trăi moral. Adevărata chestiune între Dumnezeu și om a fost una de relație, relație fundamentată pe încredere. Dacă credem că problema a fost moralitatea, atunci vom dezvolta ideea că trăirea și conștientizarea morală reprezintă cel mai important factor în relația omului cu Dumnezeu. Însă, dacă înțelegem că problema în discuție era încrederea și că porunca care a vizat fructul a fost un simplu mijloc de a testa încrederea omului în Dumnezeu, atunci realizăm că elementul vital în relația omului cu Dumnezeu și în întreaga controversă dintre bine și rău, este factorul încrederii. Cu alte cuvinte, adevăratul dezastru din Eden nu a fost călcarea legii, ci o relație întreruptă, încrederea care a fost frântă.

Dacă începem prin a crede că problema a fost călcarea legii, acesta va fi fundamentul de pe care vom încerca să înțelegem mântuirea. Privim Biblia ca pe o carte care este centrată pe moralitate iar scopul nostru devine un efort de a proslăvi legea. Însă nu este chiar atât de greu să

repari o lege călcată: tot ceea ce este necesar este ca persoana care a călcat-o să înceapă să o păzească; este atât de simplu.

Însă încrederea frântă reprezintă o problemă mult mai mare. Încrederea nu este ceva ce poate fi creat prin porunci sau legi. Atunci când încrederea dintre doi oameni este frântă, ei încep să se evite, dialogurile dintre ei sunt formale și tensionate, își evită privirile și fiecare privește acțiunile celuilalt cu suspiciune. Aceasta a fost situația dezastruoasă care s-a născut între om și Dumnezeu atunci când Adam și Eva n-au mai avut încredere în Dumnezeu și au frânt relația dintre El și omenire. Acesta este motivul pentru care tema constantă a Bibliei este credința, căci aceasta a fost în realitate frântă și aceasta trebuie să fie restaurată. Dumnezeu a găsit o cale prin care să repare acea legătură frântă, însă necesită multe secole de nespusă suferință, neînțelegere și denaturare înainte ca situația să fie în final remediată iar omul să fie întors la acea relație inițială cu Dumnezeu.

Legea la Sinai

„Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala, dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.” (Romani 5:20).

Pavel spune că legea „a venit”. Ce vrea să spună cu asta? Unde și când „a venit” legea? Ei bine, dacă studiem contextul capitolului, vom descoperi că el spune că legea a intrat în planul lui Dumnezeu cu omul. Nu putem discuta acest lucru în detaliu acum, însă pe măsură ce vom citi cu atenție capitolul, devine evident că asta este ceea ce afirmă Pavel. La un anumit moment în timp, legea a intervenit în relația dintre Dumnezeu și om și, desigur, este evident faptul că înainte de acest punct legea nu era parte din acea legătură. Ea nu avea niciun loc în planul original.

La mai bine de 2000 de ani după ce omul a distrus legătura sa cu Dumnezeu în Eden, Dumnezeu a oferit un set de reguli națiunii iudaice pe Muntele Sinai. Dumnezeu a stabilit o relație contractuală cu această națiune, identificându-i ca fiind ai Lui într-o manieră deosebită și le-a dat un set de reguli care să governeze fiecare aspect al vieții lor. Aceasta a fost prima dată de la evenimentul din Eden când Dumnezeu a oferit o lege omenirii. Aici se ridică întrebarea: de ce a decis Dumnezeu să ofere aceste legi evreilor? Apostolul Pavel oferă câteva răspunsuri acestei întrebări:

Datorită nelegiuirii

„Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină ‚Sămânța’, careia îi fusese făcută făgăduința; și a fost dată prin îngeri, prin mâna unui mijlocitor.” (Galateni 3:19).

Observați că legea a avut un punct de început și un altul în care a expirat. Pavel spune că legea a fost adăugată până când Sămânța (Hristos) a venit. El spune că a fost adăugată datorită călcărilor de lege. Cu alte cuvinte, unul dintre motivele pentru care Dumnezeu a oferit legea a fost nevoia de a limita și controla natura rea a omului. Răutatea crescuse iar natura umană devenea din ce în ce mai depravată, nelegiuirea abunda și, pentru a o controla, Dumnezeu a oferit legea. Desigur, este evident că legea n-a putut face pe nimeni mai bun (Evrei 7:19) - legile nu pot schimba natura umană - dar îi poate obliga pe oameni să-și controleze comportamentul într-o anumită măsură. Pedepsele atașate călcărilor de lege îi obligau pe oameni să încerce să-și controleze faptele rele, chiar dacă nu puteau să le schimbe natura și dorințele rele.

Acesta a fost primul motiv pentru care Dumnezeu a oferit legea. A fost „adăugată datorită călcărilor de lege.”

Pentru a ne pregăti pentru Hristos

„Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.” (Galateni 3:24).

Un alt motiv pentru care Dumnezeu a dat legea a fost pentru a-i pregăti pe oameni pentru venirea lui Hristos. Legea a realizat acest lucru în două feluri: în primul rând sistemul legii conținea multe ritualuri și ceremonii care au funcționat ca metode de educare, simboluri care

conțineau lecții despre viața și lucrarea lui Hristos și despre planul de răscumpărare. Spre exemplu, jertfirea animalelor a constituit o ilustrare grafică a morții lui Hristos.

Însă, în al doilea rând, legea i-a pregătit pe oameni pentru venirea lui Hristos pentru că i-a făcut conștienți de prăpastia care exista între Dumnezeu și om. I-a conștientizat de faptul că nu erau potriviți pentru o legătură cu Dumnezeu și a generat nevoia pentru o persoană care să-i readucă într-o legătură cu El. Așadar, prin crearea unei dorințe pentru un mediator, legea i-a pregătit din punct de vedere spiritual pentru venirea lui Hristos.

Pentru a crea conștiința păcatului

Cel de-al treilea motiv pentru darea legii a fost crearea conștientizării păcatului. Acesta este motivul pe care apostolul Pavel subliniază mai mult decât oricare altul, iar în contextul acestui articol este important să-l înțelegem bine.

„Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.” (Romani 7:13).

„Boldul morții este păcatul și puterea păcatului este Legea.” (1 Corinteni 15:56).

Citiți cu atenție versetul de mai sus; ce spune el cu adevărat? Potrivit acestor versete, legea nu a fost intenționată pentru a fi o soluție pentru păcat, ci mai degrabă pentru a mări și înmulți problema păcatului! Nu eu spun asta, ci apostolul Pavel. Dar să ne luăm o clipă pentru a înțelege ceea ce spune el de fapt.

Păcatul este un principiu care desparte pe om de Dumnezeu și care rezultă în moarte. Dar de cât păcat este nevoie pentru a realiza această despărțire și moartea? Câte acțiuni greșite sunt necesare pentru ca păcatul să producă această alienare dintre Dumnezeu și om? Este necesar cel mai mic păcat căci plata păcatului este moarte indiferent de cât de mult păcat este implicat. Toată omenirea, fiecare persoană a fost condamnată prin această implicare a păcatului. Aceasta este problema pe care am moștenit-o de la Adam pentru că el ne-a implicat pe noi toți în păcat și acesta este motivul pentru care ni se spune că Adam a adus păcatul și condamnarea asupra tuturor oamenilor.

„... printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii... prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși ...” (Romani 5:18, 19).

Așadar, legea nu a rezolvat niciodată problema originală a relației rupte cu Dumnezeu dar aceasta nu a fost scopul ei. În mod clar, legea nu este soluția pentru problema păcatului. Atunci când Israel a fost guvernat de sistemul legii, Dumnezeu era văzut ca o persoană de temut, răzbunător, cineva de care ar trebui să te ferești. Așadar, legea nu a produs reconcilierea dintre Dumnezeu și om ci mai degrabă a adâncit despărțirea! Au fost perioade sub lege când părea că Dumnezeu este foarte dur și tipic iar acest lucru nu este mereu ușor de înțeles. Dar așa a trebuit să fie sub lege. Ori de câte ori ai de-a face cu legea, trebuie să existe și pedepse. Nicio lege nu-și poate atinge scopul dacă nu are atașate pedepse și, mai mult decât atât, pedepsele trebuie să fie proporționale cu starea oamenilor. Dacă urmăm acest gând vom reuși să înțelegem mai bine care este motivul pentru care Dumnezeu a trebuit să se raporteze la oameni în maniera aceea în timpul erei legii. El avea de-a face cu oameni nepăsători și sălbatici, fără niciun pic de control de sine, persoane dominate de natura carnală. Era nevoie să fie controlați de o mână de fier.

Însă niciodată nu a fost vorba despre lege căci aceasta nu a constituit niciodată o soluție pentru adevărata problemă ci numai o măsură temporară. Atunci când se naște o problemă între prieteni iar relația lor este afectată, adevărata nevoie este de a reconstrui încrederea. Desigur că o persoană poate veni la cealaltă și să-i spună „Poți avea încredere în mine,” însă încrederea nu funcționează așa. Atunci când o relație este destrămată, oamenii nu mai au încredere în motivele, intențiile sau cuvintele celeilalte persoane. Fiecare tip de acțiune este deseori privită cu suspiciune. Așadar, atunci când relația dintre Dumnezeu și om este destrămată, Dumnezeu nu poate spune simplu „Ai încredere în Mine.” Este posibil să ne amenințe pentru a ne strădui mai mult să păzim poruncile Lui și să mergem pe calea dreaptă, dar acesta lucru nu va reconstrui relația de dragoste și încredere, iar când cineva slujește din frică, nu este decât un sclav. Aceasta

este problema lui Dumnezeu: El încearcă să construiască o legătură cu o rasă de oameni cărora, în mod natural, sunt în dușmănie cu Dumnezeu (Romani 8:7). Acesta este adevăratul motiv pentru care este dificil să le vorbești oamenilor lumești despre Dumnezeu; lor le este în mod natural frică de El și nu au nicio dorință de a se apropia de El sau de a-I sluji. Așadar, aceasta este problema lui Dumnezeu: cum să-i atragă pe copiii care se tem de El, care-L înțeleg greșit și cărora le displace chiar să se apropie de El. Aici apare Evanghelia.

Evanghelia

Problema era o relație destrămată iar nevoia era de reconciliere. Aceasta a fost problema de când omul s-a despărțit de Dumnezeu în Eden și de atunci aceasta a constituit adevărata problemă. Încrederea și legătura au fost destrămate iar noi am devenit dușmanii lui Dumnezeu.

Soluția lui Dumnezeu pentru relația destrămată nu a fost legea. Dumnezeu a luat o Persoană, un om și în această Persoană El a restaurat legătura distrusă dintre Sine și omenire. Această Persoană a fost Fiul Său care a devenit Fiul omului, Isus Hristos. Acesta era un Om care-L cunoștea pe Dumnezeu suficient de bine pentru a se încrede în El 100%. În această Persoană Dumnezeu a fost pe deplin împăcat nu numai cu un singur om, ci cu întreaga rasă umană din care acel Om era acum parte.

„Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.” (2 Corinteni 5:18, 19).

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5:10).

Este uimitor! Observați că am fost împăcați atunci când eram vrăjmași. Observați că lumea este cea care a fost împăcată cu Dumnezeu. Comportamentul nostru, rezultatele noastre, păzirea legii nu au avut nimic de-a face cu această împăcare; a fost ceva ce s-a petrecut independent de noi, fără noi, realizat în întregime de către Fiul lui Dumnezeu! Noi nu am fost prezenți acolo; noi am fost împăcați în absența noastră! În Isus Hristos, Dumnezeu a înlăturat acea problemă a păcatului pe deplin și pentru totdeauna. Ea nu mai constituie o problemă între Dumnezeu și om; Isus nu va mai trebui să moară din nou pentru păcat. Observați uimitoarea afirmație: *„neținându-le în socoteală păcatele lor”* (2 Corinteni 5:18). Dumnezeu nu ține păcatele nimănui împotriva sa căci toate au fost rezolvate în Isus Hristos. Păcatul nu va mai constitui niciodată un obstacol în calea relației omului cu Dumnezeu.

„fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii, pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa.” (Evrei 9:26).

Atunci de ce atât de mulți vor fi pierduți și vor experimenta moartea veșnică? Pentru că nu cred adevărul; adevărata problemă este problema încrederii, nu problema călcării legii! Problema este aceeași lipsă de încredere în Dumnezeu. Problema călcării legii a fost rezolvată cu mult timp în urmă, însă necredința depinde de fiecare individ și aceasta este motivul pentru care încă constituie o problemă majoră, una care va rezulta în pierderea veșnică a miliarde de oameni care au deja problema păcatului rezolvată. Există un loc în veșnicie pentru fiecare persoană în parte, însă tragedia este că majoritatea nu vor accepta ceea ce le aparține.

Așadar, noi suntem împăcați cu Dumnezeu în sensul că Dumnezeu nu mai are nicio barieră între Sine și noi, însă vă invit să considerăm următoarea întrebare: ce a creat această barieră între om și Dumnezeu? A fost necredința sau lipsa de încredere. Dar atunci când legea a fost adăugată, a devenit o chestiune dincolo de lipsa de încredere. Legea a creat o problemă în plus pentru că legea l-a făcut pe om vinovat din punct de vedere moral. Așadar, problema nu mai era doar despărțirea noastră de Dumnezeu, dar și faptul că am devenit vinovați din punct de vedere moral. Biblia afirmă că am fost împăcați cu Dumnezeu, dar dacă această reconciliere trebuie să fie desăvârșită, este clar că există două lucruri care trebuie înlăturate: în primul rând este vorba despre elementul neîncrederii, iar cel de-al doilea este vina. Pentru ca omul să fie readus într-o legătură confortabilă și desăvârșită cu Dumnezeu, vina trebuie să fie înlăturată.

Abolind vina

Însă, dacă vina trebuie să fie pentru totdeauna înlăturată, cum poate fi aceasta posibil dacă ceea ce cauzează vina rămâne? Dacă vina trebuie înlăturată pentru totdeauna din relația omului cu Dumnezeu, atunci ceea ce cauzează vina trebuie înlăturată din această relație! Atât timp cât legea rămâne implicată în relație, noi vom continua să acumulăm vină iar aceasta va continua să constituie o barieră în legătura dintre noi și Dumnezeu. Aceasta poate fi o idee greu de acceptat pentru mulți dintre noi, dar observați că nu am spus că legea a fost abolită ca un indicator a ceea ce este bine și ceea ce este rău, a ceea ce este drept și nedrept. Ceea ce spune este că legea a fost scoasă din ecuație ca mijloc de definire a relației dintre Dumnezeu și copiii Săi. Cu alte cuvinte, relația noastră cu Dumnezeu nu mai este definită de cât de buni suntem, de cât de bine ne conformăm la lege sau de cât de rău eșuăm să o păzim! La asta este ceea ce Pavel face aluzie când spune că

„Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.” (1 Corinteni 6:12).

Așadar, în contextul a ceea ce Pavel afirmă în Romani 10:4, este corect să afirmăm că Hristos a abolit legea. Așadar, parafrazând,

„Căci Hristos este ABOLIREA Legii în ceea ce privește relația cu Dumnezeu, pentru oricine crede.” (Romani 10:4)

Cu alte cuvinte, în ceea ce privește obținerea neprihănirii, legea a fost abolită. Ea nu mai este implicată nici în experiența obținerii, nici în cea a pierderii neprihănirii. Hristos a pus capăt relației legale cu Dumnezeu. Noi nu suntem acceptați pe baza faptelor noastre de păzire a legii. Și mai mult decât atât: noi nu suntem respinși datorită eșecului de a păzi legea. Așa cum spunea cineva: „ceea ce nu ne poate face neprihăniți, nu ne poate face nici lepădați.” În ceea ce privește neprihănirea, Hristos a pus capăt legii! Așadar, apostolul Pavel ne spune clar:

„spre lauda slavei harului Său, prin care ne-a făcut acceptați în Preaiubitul Lui.” (Efeseni 1:6 - KJV).

Noi suntem acceptați „în Preaiubitul Lui.” Nu există niciun alt fundament al relației noastre cu Dumnezeu, nimic altceva implicat. Suntem mântuiți sau pierduți pe baza legăturii cu „Preaiubitul” Isus Hristos.

Servitori și fii

Aceasta este diferența dintre a fi servitor și a fi fiul lui Dumnezeu. Iată ce afirmă apostolul Pavel despre Creștini:

„Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu.” (Galateni 4:7).

Există o diferență foarte mare între un servitor și un fiu. Locul servitorului în cămin depinde de cât de bine se comportă, de cât de bine îndeplinește poruncile și cât de bine se supune stăpânului. Dacă este nesupus, poziția îi este în pericol; dacă-l supără pe stăpân, cel mai probabil va trebui să plece. Însă fiii nu funcționează după această regulă; locul lor în cămin se bazează pe moștenire, pe faptul că au aceeași viață ca ceilalți membrii ai familiei, pe faptul că SUNT membrii ai familiei. Nu există pericolul ca ei să fie goniți. Chiar dacă comportamentul lor este rău, ei sunt asigurați că familia va depune eforturi pentru a-i ajuta, nu că-și vor pierde locul. Ceea ce fac ei nu are absolut nimic de-a face cu locul pe care-l ocupă în cămin.

Așadar, Dumnezeu nu numai că a înlăturat vina, dar a și așezat relația pe o bază solidă, pe ceva ce nu va putea niciodată să fie amenințat. El a făcut lucrul acesta prin înlăturarea a ceea ce cauzează vina, adică legea. Putem vedea frumusețea acestui lucru? Nu trebuie să ne mai simțim amenințați sau în nesiguranță în relația noastră cu Tatăl nostru Ceresc. Da, este posibil să cădem, dar asta nu poate să pună în pericol relația noastră cu El pentru că succesul sau eșecul nostru au fost eliminate ca fundament pentru definirea relației noastre cu El. Singurul factor relevant este relația noastră cu Isus Hristos.

Acum ne comportăm drept, viețile noastre sunt în armonie cu legea dar nu datorită legii, ci datorită faptului că avem viața lui Hristos în noi și suntem fiii viului Dumnezeu. Ne comportăm ca fii pentru că suntem fii, „sămânța Lui rămâne în noi” și nu vom păcătui pentru că suntem născuți din Dumnezeu (1 Ioan 3:9). Comportamentul nostru de Creștini nu este determinat de

atenția pe care o acordăm legii pentru că legea nu mai este un factor în viețile noastre; comportamentul nostru este determinat de Cel care trăiește în noi.

Contribuția noastră

În experiența mântuirii omul are o singură contribuție iar aceasta este credința: omul trebuie să creadă. Și totuși credința nu este contribuția omului pentru că Dumnezeu este Cel care așează și dezvoltă credința în noi, însă noi suntem cei care trebuie s-o exercităm. Aceasta este singura noastră contribuție la procesul mântuirii; nu există nimic altceva în ceea ce ne privește. Toate celelalte sunt lucrarea lui Dumnezeu.

Unii dintre noi pot sugera că predarea este un alt lucru cu care contribuim, însă predarea este o parte din credință. Cu alte cuvinte, credința și predarea nu sunt două procese diferite: predarea este lucrarea care însoțește sau este parte din adevărata credință. Adevărata credință va produce mereu predarea.

Acesta este uimitorul adevăr despre harul lui Dumnezeu. Dacă lucrarea omului ar fost implicată în faptul că Dumnezeu ne-a acceptat, atunci cum am fi putut vreodată reuși? Singurul lucru garantat este că vom eșua, însă Dumnezeu, în dragostea Lui uimitoare, ne-a făcut pe toți dependenți de harul Său. Slavă lui Dumnezeu pentru Isus! Slavă lui Dumnezeu pentru Evanghelie! Fie ca toți s-o credem și să trăim prin ea!

21 DE LUCRURI CARE S-AU ÎNTÂMPLAT ÎN ANUL 31 PENTRU PRIMA OARĂ

David Clayton, Februarie 2019

1. Eliberatorul promis a venit (Galateni 4:4).
2. Isus S-a calificat pentru a salva omenirea (Evrei 5:8, 9).
3. Omenirea a fost în sfârșit răscumpărată (Luca 1:68; 1 Petru 1:18, 19).
4. Isus a desăvârșit poporul lui Dumnezeu (Evrei 10:14).
5. Isus S-a calificat pentru a fi Marele Preot al omului (Evrei 2:17, 18).
6. Isus a devenit Mare Preot (Evrei 8:1-6).
7. A început lucrarea în sanctuarul ceresc (Evrei 9:8, 11, 12).
8. Isus a pus capăt păcatului (Daniel 9:24).
9. Isus a adus neprihănirea veșnică (Daniel 9:24).
10. Isus a făcut ispășirea păcatelor (Daniel 9:24).
11. Mântuirea a sosit pe planeta Pământ (Apocalipsa 12:10).
12. Poporului lui Dumnezeu i s-a dat viața veșnică (Ioan 10:10, 27, 28; 1 Ioan 5:11).
13. Porțile mormântului s-a deschis (1Corinteni 15:21).
14. Isus a obținut cheile iadului (Apocalipsa 1:18).
15. Isus a devenit Domnul celor morți (Apocalipsa 14:9).
16. Un om a devenit Conducătorul universului (Matei 28:18; 1 Corinteni 15:25-28).
17. A venit împărăția harului (Luca 16:16; Apocalipsa 12:10).
18. Împărăția lui Dumnezeu a venit cu putere (Marcu 9:1; Apocalipsa 12:10).
19. Satan a fost aruncat din cer pentru totdeauna (Apocalipsa 12:9).
20. Mângâietorul a venit la poporul lui Dumnezeu (Ioan 14:15-21).
21. Puterea a venit la poporul lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:10; Fapte 1:8).

Slavă lui Dumnezeu că Isus a venit pe Pământ! ISTORIA omenirii și EXPERIENȚA omenirii au fost pentru totdeauna schimbate datorită Darului pe care Dumnezeu L-a oferit în Fiul Său.

CE ESTE DRAGOSTEA?

Vlad Ardeiaș, martie 2019

Cu câteva săptămâni în urmă am avut ocazia de a participa la o întâlnire interesantă într-un cerc de discuție format în exclusivitate din persoane pentru care spiritualitatea joacă un rol important, dacă nu cel mai important în viață. Și pentru că ne cunoșteam între noi de ceva timp, discuția s-a desfășurat într-un cadru relaxat, prietenesc.

Patru dintre persoanele prezente aveau vârste cuprinse între 25 și 40 de ani. Cea de-a cincia persoană a fost un domn de 60 de ani. Toate aceste persoane au adoptat filosofia orientală, fundamentul credinței lor fiind credința în prezența lui Dumnezeu în toți oamenii fără nicio deosebire și nu numai, dar și în plante, animale etc. Pe lângă panteism, ei cred și în reîncarnare și în alte doctrine specifice acestei viziuni asupra vieții.

La început discuția a trecut de la un subiect la altul pentru ca, în final, să se concentreze pe determinarea scopului ultim pentru care omul merită să trăiască. Cu toții am fost imediat de acord că atât țelul cel mai înalt dar și mijlocul cel mai curat prin care omul poate trăi, este dragostea. S-au adus mai multe argumente în acest sens, discuția ajungând să descrie un tablou frumos, un ideal vrednic de dorit.

Ca unul pentru care valoarea unei idei este determinată de relevanța practică a acesteia, eu am ridicat întrebarea: „Ce este dragostea?”. Dacă am concluzionat împreună că idealul ultim al omenirii este dragostea, trebuie atunci să știm exact ce este aceasta pentru a fi siguri că eforturile căutărilor noastre nu sunt pierdute în teorii irelevante. La această întrebare, răspunsurile au început să devină ezitante, învârtindu-se în jurul unor exemple mai degrabă decât să țintească către o definiție, către un principiu. Domnul în vârstă de 60 de ani a concluzionat că dragostea trebuie să nu facă rău nimănui, cu toate că ne explica că uneori muștele devin atât de deranjante, încât nu se poate stăpâni din a le omorî, în ciuda faptului că ar putea fi unele din rudele sale decedate (!).

Atunci am intervenit observând că această afirmație este negativă, arătând ceea ce dragostea nu face mai degrabă decât ceea ce este și cum se manifest. Le-am spus așadar că aș vrea să le expun ceea ce afirmă Scriptura despre dragoste. Pentru aceasta, am citat două pasaje:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16 KJV).

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” (Romani 5:8).

Desigur, toate aceste cuvinte ne sună atât de familiar încât suntem în pericolul de a pierde minunăția descrisă aici. Așadar, totul începe cu Dumnezeu. Cine este Dumnezeu? Ei bine, în acest context ceea ce este absolut necesar să înțelegem este că Dumnezeu este singura Persoană care nu datorează nimănui nimic și care nu are nevoie de nimic de la nimeni. Dumnezeu nu poate fi judecat de nimeni decât în cazul în care El dorește aceasta, pentru simplul fapt că El este Creatorul tuturor. De aceea El nu este dator să ofere nicio explicație pentru nimic și nici nu este obligată să asigure nimic nimănui. Tot ceea ce este Dumnezeu pentru creație și tot ceea ce oferă Dumnezeu creației, este un dar.

Așadar, Această Persoană care nu datorează nimănui nimic și nu are nevoie de nimic de la nimeni, a decis să ofere ceva. Ce? Reținând faptul că prețuirea unui lucru este direct proporțională cu ceea ce suntem dispuși să plătim pentru acesta, Scriptura nu ne spune că Dumnezeu a dat aur sau argint, nu spune că a dat planete, îngeri sau heruvimi, nu spune nici măcar să S-a dat pe Sine, ci că L-a dat pe Singurul Lui Fiu născut, pe Singurul Copil născut din Sine.

Următorul aspect pe care Scriptura ni-l descoperă în descrierea adevăratei iubiri constă în destinatarul acestui Dar. Desigur, aceștia sunt oamenii. Însă Scriptura accentuează un aspect esențial: *„pe când eram noi încă păcătoși”*. Ce înseamnă asta? Ei bine, păcatul este starea de separare de Dumnezeu iar istoria demonstrează că dorința frenetică a păcătosului este aceea de a-L omorî pe Dumnezeu.

Așadar, pe când noi eram cei mai mari dușmani ai lui Celui ce nu datorează nimănui nimic și nu are nevoie de nimic de la nimeni, El a ales să-L dea la moarte pe Singurul Lui Fiu născut.

Adresându-mă domnului în vârstă de 60 de ani, am spus: „Mike, să presupunem că există o persoană care te urăște atât de mult încât ceea ce i-ar aduce cea mai mare satisfacție ar fi să-ți ia viața. Imaginează-ți acum că acea persoană are urgentă nevoie de un transplant de inimă pentru a i se salva viața și că singurul donator compatibil este fiul tău, David. Mike, ce ai alege?”. Mike lăcrima.

Dragostea a fost materializată la cruce pentru ca oricine vede și crede, să primească o inimă nouă. Oricine dorește să știe ce este dragostea, trebuie numai să privească la cruce, acolo unde Cel care nu datorează nimănui nimic a dat totul pentru cei ce nu valorau nimic, oferindu-le astfel chiar inima, viața și locul Fiului Său. Acesta este dragostea: nu magia de a reface totul evitând consecințele alegerii dezastruoase a omului, ci asumarea deplină a acestor consecințe în cea mai dragă Persoană.

Oh, ce dragoste! Ce uimire! Chiar și aceste cuvinte și oricare cuvinte nu o pot descrie. Inima mea și nicio inimă nu o pot cuprinde, motiv pentru care viața care ni s-a oferit este într-adevăr fără margini!

Acesta este motivul pentru care lansez din nou provocarea: dacă cineva îmi poate oferi o imagine reală a dragostei superioară acesteia, eu renunț la Creștinism.

Slavă lui Dumnezeu pentru Isus!

INVITAȚIE

Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în perioada 30 iulie – 04 august 2019. Prezentatorii din acest an vor fi David Clayton și Howard Williams din Jamaica, alături de Olimpiu Trif Stanciu și Vlad Ardeiaș.

Datorită faptului că toți participanții la întâlnirea de vara trecută au găsit locația excelentă din toate punctele de vedere, am decis ca și anul viitor să ne întâlnim în același loc și anume Pensiunea „Casa Răzvan” din localitatea Hațeg, județul Hunedoara. Costul a rămas neschimbat, 35 lei/noapte/persoană. În fiecare cameră trebuie să fie cazate minim 3 persoane. Pentru copiii care nu ocupă pat nu se percepe taxă pentru cazare. Persoanele care vor fi cazate în alte locuri vor plăti 5 lei pe zi pentru sala de conferință.

Este important să rețineți faptul că locurile sunt limitate, motiv pentru care este imperios necesar să vi-l rezervați pe al dumneavoastră până la data de 31 mai 2019 prin depunerea sumei integrale în contul RO66BTRL01301201M16722XX de la Banca Transilvania pe numele Trif Stanciu Olimpiu. Vă rugăm să specificați la rubrica „detalii depunere” că suma reprezintă contravaloarea participării la întâlnirea de la Hațeg și să-l anunțați telefonic pe domnul Trif la numărul 0752211191 de la care puteți obține și alte detalii. Cazarea se va face marți, 30 iulie, începând cu ora 14, iar plecarea va fi duminică 4 august la ora 12.

Cel mai important este însă faptul că aceasta este o întâlnire de studiu al Bibliei, rugăciune și părtășie Creștină în vederea pregătirii personale pentru revenirea iminentă a Domnului Isus și a evenimentelor premergătoare acesteia. Spiritul, așteptările și participarea efectivă pe toată perioada întâlnirii a fiecăruia dintre dumneavoastră vor scrie istoria acestor 5 zile și vor înclina balanța fie în favoarea revărsării abundente a spiritului sfânt, fie în favoarea unei simple întâlniri sociale și turistice. Rugăciunile noastre sunt ca fiecare participant să aibă curajul de a se lăsa în totalitate călăuzit de Cel care este Calea, Adevărul și Viața.

Vă așteptăm cu inimile deschise!

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

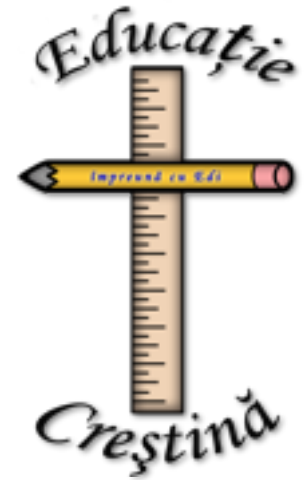
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 111 Martie 2019

Tiraj 730 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

